

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL ARVEPRINDS FREDERIK, DEN 11. OCTOBER 1779. EN ODE

Citation: Ewald, Johannes: "TIL ARVEPRINDS FREDERIK, DEN 11. OCTOBER 1779. EN ODE", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 263.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald05val-shoot-workid96205.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TIL HANS KONGELIGE HØIHED ARVEPRINDS FREDERIK, DEN 11. OCTOBER 1779. EN ODE

HENRYKT, troe mig, o Efterslegt! henrykt
Saae jeg Fredrikkers Dag, og dens Hæder
Bandt min zitrende Læbe; men helligt
Gysen, og underlig iisnende Vellyst
Fyldte min Siel.

Festlig, langsom opsteg den af Seklers
Mørke Svelg. Om dens Tindinger krandsste
Sølvgraae Skyer sig, dens Smil var som Viisdoms
Smil til de Faldne, naar Høihed og Alvor
Dæmpe dets Glands.

Salig Frygt for Alfaders Udsendte
Greb min Siel; thi jeg følte den Høie.
Maalløs, gysende sank jeg i Støvet,
Tilbad og græd, da en styrkende Stemme
Naaede min Barm.

Danske! sagde den styrkende Stemme,
Danske! merk paa mit Ord, og forkynd det
Høit i Cimbrernes blomstrende Sletter!
Er det ei mig, som udvalgt af Alfader
Bringer dem Fryd?

Er det glemt, at der stolteste Ceder,
Fredrik, fordum oprand! ved min Straale*?
Stormens høie Bekiemper! den sølvgraae
Dannemand blusser, naar Heltens Erindring
Varmer hans Bryst.

Slegter blev og forsvandt, og jeg nedbar
Godheds Blink til den hellige Stamme.
I min Dugstrøm fremspirede Glædens
Yndigste Knop, og de fredkiere Cimbrer
Anede Held.

* 264

Herlig voxte den Spire. Sit Udspring
Værdig, stor, som sit Navn, er min Fredrik,
Danmarks Ven. I hans qvægende Skygger
Frydes den Kiekke, og venlige Dyder
Groe i hans Lye.

Norden samles omkring ham, og stirrer
Taus paa Flidens og Konstens Opelsker.
Blid og vældig, som jeg, skal hans Viisdom
Hastig opvarme dets hærdede Sønners
Undrende Bryst.

Alt optøedes de koldeste Hierter,
Norden smelter ved Smilet af Fredrik!
Alt fornemmer det Indfødtes Iver,
Danskheds fortryllende Vellyst, og elskte
Børnebørns Haab!

Alt fremspire de herligste Frugter,
Selvførhverved, og tryg, og usmittet

Velstands Lyst, og dens mildere Sæder,
Glædende Konst, og de høiere Dyder,
Skaldernes Ild!

See! saa sagde den heldige Dags Aand:
Disse Glæder fremkaldte min Fredrik!
Bød ei Godhed min rødmende Straale
Vække hans Siel? Er det lidet Alfader
Sendte ved mig?

Er jeg ringe, foragtet, som hine
Daarskabs Dage, bestemte til Bulder,
At man vild, og bekrandset med Myrther
Tumler mit Aasyn imøde, som var jeg
Viingudens Fest?

Skal da denne letsindige Støien,
Drukne Trælles Triumpfskrig, og skal den
Værre Dunst af berusende Virak,
Skal det fortolke velsignede Cimbrers
Flammende Fryd?

265

Vidløs, larmende Latter forkynde
Drømmes Lyst og et Øiebliks Kilder!
Slegters Held, som min Fredrik udspreder,
Hædres allene ved Knæfald og Taarens
Vældige Sprog!

Derfor merk paa mit Ord, og advar det
Elskte Folk: at det møder mig festlig,
Med andægtige Glæder, med hellig
Lovsang til ham, ved hvis Kraft mine Straaler
Vakte dets Ven!

Byd dem tænde sig store, min Fredrik
Værde Forsæt ved Glimt af mit Dagskier!
Byd dem tause forskiønne min Middags
Herligste Glands med et Gienskin af ægte
Dannemænds Dyd!

Da skal ofte min Morgen bestraale
Fredriks Smil til de heldige Cimbrer!
Da skal Godhed samtykkende hastig
Byde mig bringe sit Norden en elsket
Fredrik endnu!

266